

CHƯƠNG 42

CÁC ANH EM GIUSE TẠI AI-CẬP

1. Mười người con của Gia-cóp sang Ai-cập mua lúa. (St 42,1-

¹Ông Gia-cóp thấy bên Ai-cập có lúa bán, liền nói với các con trai : “Sao các con cứ ngồi nhìn nhau ^c ?” ²Rồi ông nói : “Cha nghe nói bên Ai-cập có lúa bán ; các con hãy xuống đó mua lúa về, để chúng ta sống chứ không phải chết.” ³Mười người anh ông Giu-se bèn xuống ^d mua lúa mì ở Ai-cập.

⁴Nhưng Ben-gia-min, em của ông Giu-se, thì ông Gia-cóp không sai đi với các anh, vì ông nói :
“Lỡ ra nó gặp tai hoạ ^d.” ⁵Giữa đám người đến mua lúa, cũng có mặt các con ông Ít-ra-en ^e, vì đất Ca-na-an bị đói kém. ⁶Ông Giu-se bảy giờ có toàn quyền trong xứ, và ông ^obán lúa cho toàn dân trong xứ. Các anh ông Giu-se đến và cúi sấp mặt xuống đất lạy ông.

- “Sao các con cứ ngồi nhìn nhau ?” Có vẻ như họ cứ ngồi thừ ra, không biết phải làm gì. Chính Gia-cóp đã đưa ra sáng kiến là cần phải sang Ai-cập để mua lúa thay vì ngồi nhà lâm vào cảnh chết đói. Việc sang Ai-cập mua lúa cũng là việc bình thường vì Ai-cập lúc đó chính là vựa lúa cho cả vùng, cho cả những dân tộc sống chung quanh chứ không riêng gì cho người Ai-cập, nhất là trong những năm hạn hán, thất mùa.

➤ Gia-cóp rất thương Ben-gia-min vì cậu vừa là đứa con út, vừa là đứa con của bà Ra-khen là người vợ mà Gia-cóp yêu quý nhất, bà này chết sau khi sinh ra đứa con này. Và lại, Gia-cóp vẫn chưa nguôi nỗi mất mát của Giuse vì tưởng rằng nó đã bị thú dữ ăn thịt khi đi tìm các anh nó ở Si-khem.

- Vì tại Canaan bị nạn đói kém lớn, nên Gia-cóp sai 10 người anh của Giuse đi xuống Ai-cập mua lúa mì.
- Lúa mì không chỉ được bán cho dân Ai-cập mà cả các dân chung quanh.

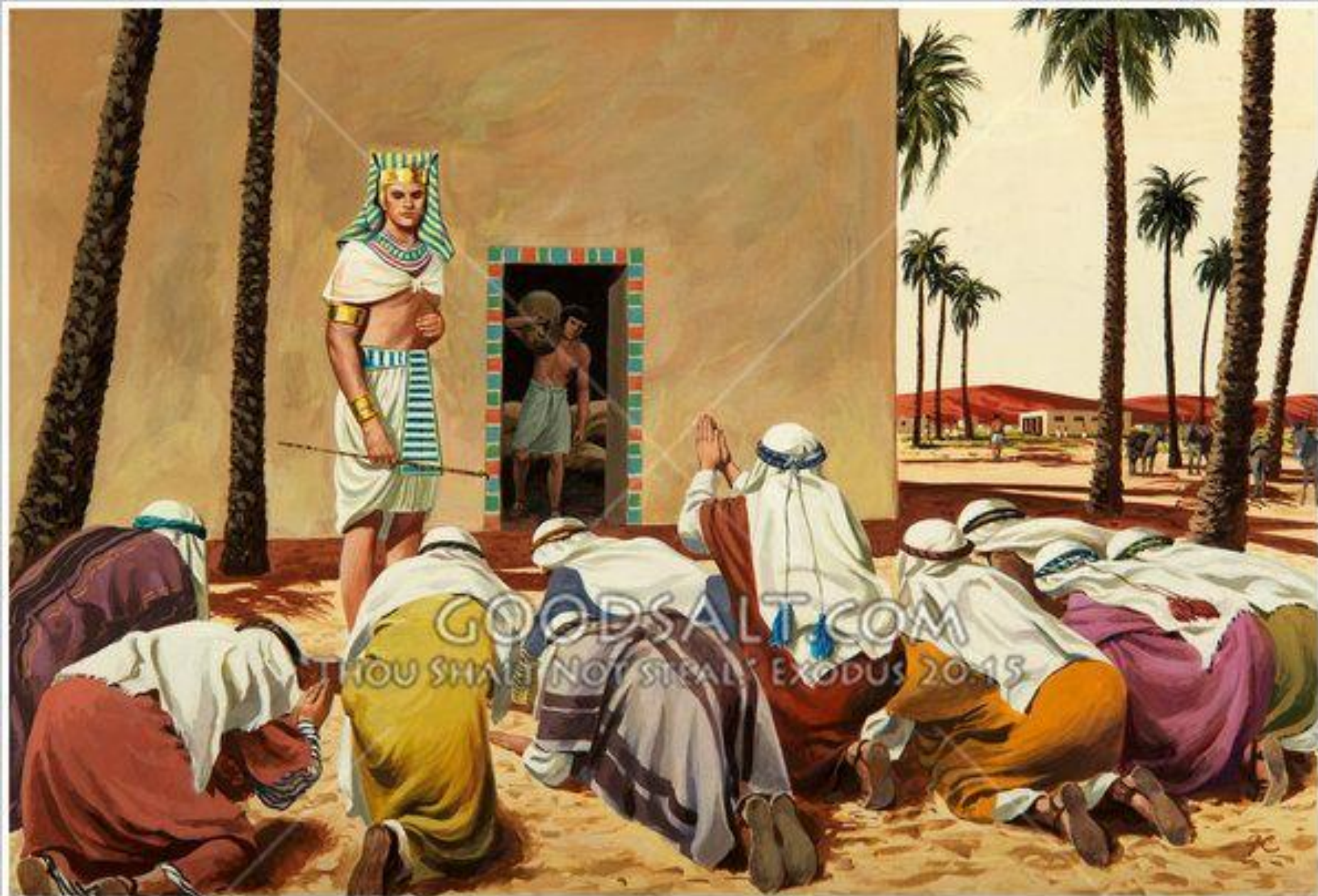
2. Giuse nhận ra các anh mình (St 42,7-17).

⁷Vừa nhìn thấy các anh mình, ông Giu-se nhận ra họ, nhưng làm như người xa lạ đối với họ, và nói với họ cách cứng cõi. Ông hỏi họ: “Các người từ đâu đến?” Họ đáp: “Thưa từ đất Ca-na-an, để mua lương thực.”⁸Ông Giu-se nhận ra các anh, nhưng họ không nhận ra ông. ⁹Ông Giu-se nhớ lại những giấc chiêm bao của ông liên quan đến họ, nên nói với họ: “Các người là bọn do thám. Các người đến để dò xét những chỗ sơ hở của xứ này.”

¹⁰Họ nói: “Thưa ngài, không phải đâu! Các tôi tớ ngài đến để mua lương thực. ¹¹Chúng tôi đều là con cùng một cha, chúng tôi là người lương thiện; các tôi tớ ngài không phải là bọn do thám.” ¹²Ông nói với họ: “Không! Các người đến để dò xét những chỗ sơ hở của xứ này.” ¹³Họ nói: “Các tôi tớ ngài là mười hai anh em, chúng tôi là con cùng một cha, ở đất Ca-na-an. Đưa út hiện đang ở với cha chúng tôi, còn một đứa thì không còn nữa.”

14 Ông Giu-se bảo họ: “Đúng như ta đã nói với các người: các người là bọn do thám! 15 Ta sẽ thử thách các người như thế này: Ta lấy mạng sống Pha-ra-ô mà thề rằng: các người sẽ không được ra khỏi đây, trước khi đưa em út của các người đến. 16 Hãy cho một anh em về tìm đứa em, còn các người thì phải ở tù. Ta sẽ thử xem lời các người nói có đúng sự thật hay không. Bằng không, ta lấy mạng sống Pha-ra-ô mà thề rằng: các người là bọn do thám.” 17 Rồi ông giam giữ họ ba ngày.

- Giuse nhận ra các anh nhưng các anh không nhận ra Giuse vì lúc đó Giuse không nói tiếng Do Thái, nhưng nói tiếng Ai-cập; cũng không ăn mặc như người Do Thái nhưng theo kiểu ăn mặc của người Ai-cập. Ngoài ra Giuse đang là một vị quan lớn đầy uy quyền trong triều người Ai-cập. Và lại, họ xa cách nhau đã hơn 20 năm rồi, có rất nhiều những đổi thay với năm tháng, nên họ không nhận ra Giuse cũng là điều dễ hiểu.

- Qua cuộc đối thoại với các anh, Giuse biết rằng Gia-cóp cha ông vẫn còn sống và Ben-gia-min đưa em cùng cha cùng mẹ với Giuse cũng còn sống, đưa em mà Giuse rất yêu thương nhưng Giuse đã phải miễn cưỡng xa rời nó lúc nó còn quá nhỏ.
- Giuse nhớ lại những giấc chiêm bao. Các giấc chiêm bao này đã nói lên sự trỗi vượt của Giuse trước các anh em và trước cả cha mẹ của ông nữa.
- Do đó Giuse lập kế để gặp em mình là Ben-gia-min

3. Giuse lập kế để gặp Ben-Gia-Min (St 42,18-24).

18 Đến ngày thứ ba, ông Giu-se bảo họ : “ Các người muốn sống thì hãy làm thế này, vì ta kính sợ Thiên Chúa ⁿ. **19** Nếu các người là những kẻ lương thiện, thì một anh em cứ phải chịu giam trong nhà tù này, còn các người khác thì hãy ra đi, đem lúa về cho gia đình khỏi đói. **20** Rồi các người hãy đem đũa em út đến cho ta ^o. Bảy giờ sẽ rõ là các người nói đúng, và các người sẽ không phải chết.” Họ đã làm như vậy. **21** Họ bảo nhau : “ Than ôi ! ^o Chúng ta có lỗi với em chúng ta : chúng ta đã thấy nó phải ngặt nghèo. Nó đã năn nỉ ^p chúng ta, nhưng chúng ta chẳng nghe.

Chính vì thế mà chúng ta gặp cảnh ngặt nghèo này.” ²² Ông Rưu-vên trả lời họ rằng : “Tôi đã chẳng bảo các chú thế này sao : ‘Đừng phạm tội hại đến thẳng bé !’ nhưng các chú đã không chịu nghe. Bây giờ thì phải đền nợ máu nó !” ²³ Họ không biết rằng ông Giu-se hiểu được, vì giữa ông và họ có người phiên dịch. ²⁴ Bây giờ ông lánh ra chỗ khác mà khóc, sau đó mới trở lại nói chuyện với họ. Trong số họ, ông bắt ông Si-mê-ôn và cho trói trước mặt họ.

➤ “Các người là bọn do thám”- “Không, chúng tôi là những người lương thiện”.

➤ “Ta lấy mạng sông Phara-ô mà thề” Kiểu nói này, thành ngữ này rất thường được sử dụng trong các lời thề cổ xưa và được tìm thấy trong các bản văn Ai-cập. Kiểu nói này rất thông dụng nhằm để khẳng định một điều gì đó. Điều được long trọng khẳng định đó là không ai trong số 10 người đi mùa lúa này được rời khỏi đây, được trở về nhà trước khi đứa em út của họ đến. Hãy cho một người về tìm đứa em, còn những người khác thì phải ở lại. Và ông cho họ 3 ngày để suy nghĩ.

➤ Có thể Giuse muốn dùng thời gian này giúp họ nhìn lại về cách ứng xử của họ trước đây, và quả thực mưu kế này của Giuse đã gây tác dụng tâm lý khá tốt. Quả thật, qua những cuộc trao đổi giữa họ với nhau họ đã cảm thấy hối tiếc và đã nhắc lại việc sai trái họ đã làm đối với Giuse trước đây.

➤ Họ không ngờ Giuse hiểu hết mọi điều họ nói với nhau, không cần phải nhờ đến người thông dịch. Giuse ra lệnh bắt giữ Si-mê-ôn và trói trước mặt họ. Si-mê-ôn là người con thứ hai của Gia-cóp và bà Lê-a, là em ruột của Rưu-vên, là anh ruột của Lê-vi, giu-đa và cô em gái Đì-na. Si-mê-ôn là kẻ chủ mưu cùng với Lê-vi giết chết Si-khem và toàn gia đình của ông Kha-mo.

4. Các con ông Gia-cóp trở về xứ Ca-na-an (St 42,25-38).

25 Rồi ông Giu-se truyền đổ đầy lúa mì vào bao bì của họ, và truyền trả lại bạc : của ai thì đổ vào bao người ấy, đồng thời cho họ lương thực ăn đường. Ông đã xử sự với họ như thế. *26* Họ chất lúa của mình lên lưng lừa và đi khỏi đó. *27* Tại nơi họ dừng lại nghỉ đêm, một người trong bọn họ mở bao của mình để cho lừa ăn, thì thấy bạc của mình : bạc ấy ở miệng bao lúa mì. *28* Người ấy nói với anh em mình : “Người ta đã trả lại bạc của tôi ! Nó ở trong bao lúa mì của tôi đây này !” Họ hết hồn hết vía ^u, kinh hoàng nói với nhau : “Thiên Chúa làm gì cho chúng ta thế này ^v !”

*Tại nơi họ
dừng lại nghỉ
đêm, một
người trong
bọn họ mở
bao của mình
để cho lừa
ăn, thì thấy
bạc của mình
: bạc ấy ở
miệng bao
lúa mì*

-Khi khám phá có bạc trong từng bao lúa, họ hoảng sợ, kinh hoàng, họ hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra và sẽ xảy ra. Họ tin rằng qua những vụ việc này hẳn có sự can thiệp của bàn tay Thiên Chúa. Về đến nhà, họ đã thuật lại mọi chuyện cho Gia-cóp, họ không dấu ông điều gì kể cả việc phải xin Gia-cóp cho Ben-gia-min đi theo họ qua Ai-cập.

- Phản ứng của Gia-cóp rất dữ dội. Ông trách móc những đứa con này và không muốn cho Ben-gia-min đi theo. Việc Rưu-ven bảo lãnh cho Ben-gia-min và sự nhất trí đồng lòng của các đứa con khác đã thuyết phục được Gia-cóp vì ông không còn có được sự lựa chọn nào khác.

4. Phản ứng của Ông Gia-Cóp. (St 42,29-38).

²⁹Khi trở về với ông Gia-cóp, cha họ, ở đất Ca-na-an, họ thuật lại cho ông mọi việc đã xảy đến với họ ; họ nói : ³⁰“Ông chúa xứ ấy đã ăn nói với chúng con cách cứng cõi, và coi chúng con là bọn người đến do thám xứ ấy. ³¹Chúng con nói với ông ta : ‘Chúng tôi là người lương thiện ^x, không phải là bọn do thám. ³²Chúng tôi là mười hai anh em, con cùng một cha. Một đứa không còn nữa, đứa út thì hiện đang ở với cha chúng tôi tại đất Ca-na-an.’

³³Nhưng ông chúa xứ ấy bảo chúng con : ‘Căn cứ vào điều này, ta sẽ biết các người là những kẻ lương thiện : các người hãy để một anh em ở lại với ta, hãy lãnh phần lương thực cứu đói cho gia đình và ra đi. ³⁴Các người hãy đem đứa em út đến cho ta ; như vậy, ta sẽ biết các người không phải là bọn do thám, nhưng là người lương thiện. Ta sẽ trả lại người anh em kia, và các người sẽ có thể đi lại mua bán trong xứ y.’”

35 Khi họ đổ bao ra, thì mỗi người thấy trong bao có túi bạc của mình ^a. Thấy những túi bạc, họ và cha họ phát sợ ^b. *36* Ông Gia-cóp, cha họ, bảo : “Chúng mày cướp con tao ! Giu-se không còn nữa, Si-mê-ôn không còn nữa, mà Ben-gia-min, chúng mày cũng muốn bắt đem đi ! Mọi chuyện đổ lên đầu tao ^c !” *37* Ông Rưu-vên nói với cha : “Cha cứ giết hai đứa con trai của con đi,

nếu con ^okhông đưa em về cho cha ! Cha cứ giao em cho con, và chính con sẽ đem nó về cho cha ^d.” ³⁸Nhưng ông đáp : “Con tao sẽ không xuống đó với chúng mày, vì anh nó đã chết, chỉ còn lại một mình nó thôi. Nó mà ^ogặp tai họa trong chuyến đi chúng mày sắp thực hiện, thì chúng mày sẽ làm cho kẻ bạc đầu này phải buồn sâu mà xuống âm phủ ^đ.”

- Giacóp không chấp nhận việc cho Ben-gia-min theo các anh sang Ai-cập, bởi lẽ Gia-cóp rất thương Ben-Gia-min, vì Ben-gia-min là đứa con út và là con của bà Ra-khen, người vợ mà ông rất yêu quý, đã chết sau khi sinh đứa con trai này.

- Nhưng vì sự thuyết phục của Rưu-ven và vì sự sống còn của gia tộc mà ông đành phải để cho Ben-gia-min theo các anh sang Ai-cập.